

LLÚCIA

La Llúcia no sap ni com va acabar triant aquell destí. Potser hi havia alguna oferta. Ara és dels viatges que més recorda, tot i que bàsicament n'explica anècdotes. Diu que es va passar tots els dies a l'hotel. És difícil de creure, però quan va tornar ja deia que havia hagut de plantar cara a la guia perquè no deixava d'insistir que anés amb tots a tot arreu.

Després d'anar dos dies amunt i avall passant fred, quan va posar els peus al vestíbul d'aquell hotel va tenir clar que tardaria a sortir-ne. Es volia atipar de confort. El mobiliari i el terra de fusta només eren alguns dels aspectes que proclamaven que aquell era un espai neutral on no es lliuraria cap batalla, ni fred, ni pluja, ni vent. Però de seguida molts altres aspectes la van anar captivant fins al punt que res del que sentia explicar sobre l'exterior li semblava més interessant que el que veia allà dins.

Era el primer hotel que s'havia construït en aquella terra oblidada de tothom i, tot i que s'havia convertit en un establiment cosmopolita, conservava l'ambient familiar de la primera època. La Llúcia s'havia passat tardes senceres asseguda al vestíbul o a la cafeteria i s'havia anat fixant en tota mena de detalls. És clar que no calia ser gaire observador per adonar-se que en aquell hotel hi passaven coses si més no curioses. Igual que tampoc calia estar gaire atent per veure que contínua-

ment un grup de cuiners creuaven les sales amb pastissos a les mans. La Llúcia tenia la sensació que corrien per presentar-se a algun concurs però a vegades també pensava que potser eren per a algun hoste especial, com el que hi devia haver a l'habitació de l'últim pis. Li sobrava temps per pensar i per fer suposicions.

Entre les anècdotes que més li agradava explicar hi havia la visita d'un home molt alt que mentre va ser a l'hotel va anar tota l'estona amb el cap ajupit. Li havien dit que era un dels edificis amb sostres més alts, sobretot a la planta baixa, però tot i així va preferir mirar si trobava un lloc millor per a ell. La seva curta visita va provocar reaccions ben diferents. Una cambrera li va demanar un autògraf i en canvi el noi que ajudava a portar les maletes es va quedar amagat darrere d'una porta.

Però de totes les històries, la seva preferida era la de la senyora americana. Potser també era la més confusa perquè no l'explicava mai igual. Probablement no hi havia una història sinó que només eren impressions. No l'havia vist arribar, però una tarda, quan la Llúcia va baixar al vestíbul per fullejar unes revistes, la va veure asseguda al seu lloc preferit, un sofà de vellut de color vermell que hi havia prop dels ascensors. Era un sofà gran i hi havia espai per a totes dues però va preferir asseure's en una butaca individual que no quedava gaire lluny.

Si la senyora no hagués portat aquella cinta de plomes al cap potser la Llúcia s'hauria assegut al seu costat, però quan va veure les plomes se'n va allunyar de seguida. Necessitava mirar-s'ho amb distància. I sí, eren les típiques plomes d'indi americà. Havia vist unes quantes coses en aquell hotel. Aquell mateix matí unes àvies japoneses havien passat davant seu amb uns braçals dels d'aprendre a nedar posats per sobre dels

anoracs. Però això de les plomes fins i tot havia sorprès el noi de les maletes que s'esperava davant l'ascensor. La Llúcia explicava que l'home no s'havia pogut reprimir i havia començat a tocar-les amb la punta dels dits una vegada i una altra, com si en provés la suavitat o autenticitat. La senyora feia com si no notés res. Potser hi estava acostumada. Potser no era la primera vegada que algú li tocava les plomes i somiava en el seu país, un vell somni transmès de generació en generació.

De cop i volta, però, la dona va plegar el diari i d'una revolada va agafar l'home que tenia al costat per posar-se a ballar amb ell una espècie de tango sense música. La Llúcia sabia algunes lletres i s'hauria posat a cantar però no va gosar. La parella va ballar una estona i quan va acabar la dona va tornar a agafar el diari com si res. L'home va seguir mirant l'ascensor i de tant en tant, de reüll, les plomes.

Aquell mateix vespre, després de sopar, la Llúcia va entrar al bar de l'hotel. Tenia fama de ser un dels locals més animats de la ciutat i s'hi servien tota mena de begudes fins tard. Es va asseure a la barra i mentre pensava què prendre, la dona que tenia al costat es va demanar un vodka. Era la senyora de les plomes però sense plomes. La Llúcia no li va preguntar res però ella li va explicar que només se les posava de tant en tant. Li va dir que el funcionari que li havia arreglat els papers per fer el viatge li havia fet unes recomanacions sobre el que havia de dur a la maleta. Entre altres coses, a més del passaport, a la llista hi havia una jaqueta per a la pluja, un vestit de festa, un vestit de còctel, unes xanquetes de goma, i les plomes. Ella li havia fet cas. Aquell vespre s'havia posat el vestit de còctel i per això era allà.

Van parlar de moltes coses. L'americana li explicava que la seva passió eren els tapissos però que de mo-

ment es guanyava la vida comprant i venent bacallà. Més d'una vegada la dona va estar a punt de caure del tamboret però de seguida recuperava l'equilibri. La Llúcia només va beure una copa però va ser suficient per poder-se imaginar la seva interlocutora navegant tota sola enmig de l'oceà envoltada de dofins i balenes.

La senyora marxava l'endemà al matí i quan es van acomiadar li va voler fer una recomanació sobre la maleta. Li va dir que hi deixés una mica d'espai perquè si algun esperit d'aquella terra volia viatjar amb ella ho pogués fer. La Llúcia encara va tardar uns quants dies a anar-se'n però quan va ser el moment de fer la maleta va fer cas a la seva amiga americana i hi va deixar un espai buit.

Explica que quan va tornar a casa seva, sempre va tenir la maleta ben a prop, oberta un parell de dits, pel que pogués ser. I amb un cert humor també diu que a la gent de la residència, quan hi va entrar, els va costar molt d'entendre tot això però finalment van acceptar que dormís amb la maleta sota el llit. Van acabar entenent que era millor que no estigués tan sola. I riu.